Tidningsbilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1947 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen.

Skriv tydligt namn och adress å denna blankett.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar fem nya prenumeranter får dessutom som extra gåva missionssekreterare O. Rundbloms nya bok »Peking tur och retur», denna av pressen varmt lovordade skildring. Denna bok betingar i bokhandeln ett pris av 4: 50 kr. och är en av höstens mest uppmärksammade boknyheter. Det är oss en glädje att kunna erbjuda detta arbete åt våra prenumerantsamlare.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Många av våra läsare ha blivit tidningens vänner, som hängivet främjat dess spridning. Endast så har Ljusglimtar kunnat år från år öka sin upplaga. Vår förhoppning är att våra vänner ej heller vid detta årsskifte skola lämna Ljusglimtar i sticket. Det är av största vikt, att tidningen får insteg i nya hem och så får bära bud till allt flere missionsvänner från detta stora försummade missionsfält, till vilket vi kristna stå i sådan skuld. Genom att utföra denna tjänst öka vi skaran av förebedjare för denna mission, en sak, vars betydelse ej kan överskattas.

Stockholm i december 1946.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
79267

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1947

Den fasta punkten.

När den arma jordens tid förgår,
lever likväl Kristus år från år;
och vad frukta vi, om han är vår,
i de växlande tider!

Mänska, har du endast Kristus kvar,
Gud allsmäktig till din vän och far,
nog och övernog, ja, allt du har,
trots de växlande tider.

Herren lever, o, så fatta mod!
Herren lever, evigt huld och god;
och vår Herre Kristi dyra blod
gäller eviga tider.

Upp då modigt i vår Herres spår!
Segerns fröjd är genom honom vår;
Kristi stridsman icke vila får
dessa viktiga tider.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

50 år.

En återblick och en vädjan.

Av missionssekreterare *M. Havermark.*

»Bereden väg för Herren.» Detta profetens tröste- och väckelserop går som en röd tråd genom adventsbudskapet, som under årets sista veckor mött oss i olika texter. Det kan också stå för oss, missionens folk, som motto vid det nya år, som vi nu går in i. »Bereden väg för Herren», är inte just detta vår uppgift därute i Mongoliet?

Ett årsskifte behöver väl inte alltid betyda så särdeles mycket i ett missionssällskaps långa historia, men det väcker och manar alltid till rannsakan, eftertanke, bön och tacksägelser. Ett nytt år föder också nytt hopp och ställer framför oss nya mål och framtidsplaner. Detta årsskifte har ett alldeles särskilt budskap till oss i dessa stycken. Vi gå nu in i Svenska Mongolmissionens femtionde verksamhetsår. För israeliterna var det femtionde året ett jubelår. Så borde det ju vara även för oss i Svenska Mongolmissionen, även om de sista årens händelser på vårt fält fört med sig en del prövningar. Vi ha dock så oändligt mycket att tacka Gud för, då vi se tillbaka på de femtio år, som gått. Är det inte något oändligt stort, det uppdrag Gud anförtrott åt oss därute i Mongoliet? Är det inte så stort, att vi i bävande tillbedjan vilja falla ned och tacka honom för uppdraget han givit oss?

Vår missions grundare, missionär F. Franson kände säkert storheten och allvaret, som låg i uppdraget, då han därute på mongolstäppen knäböjde och bad och liksom i en vision med överväldigande tyngd fick mongolernas behov av frälsning lagt på sitt hjärta. Han fick likt profeten budskapet: »Bereden väg för Herren i öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud. Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas.» Jes. 40: 3. Han blev så en ropandes röst i öknen, som ropade ut mongolernas behov av frälsning i Jesus Kristus.

Så drogo vägröjare ut för att bereda väg för Herren i Mongoliets öknar. Vägröjarnas arbete var prövande och hårt. En av de första, en av dem som också fick bli martyr därute, skrev i en liten anteckningsbok, som hittades efter hans död: »O, hur

hemskt mörkret är, innan dagningen kommer. Mongoliet är som en helvetets förgård.»

Vilka djup av andlig och materiell fattigdom har inte mött missionärerna hos det mongoliska folket! En missionär, som reste långt där ute i Gobiöknen kom en dag till en oas i öknen. Pittoreskt inbäddade mellan de höga tamarisk- och saxaul buskarna låg mongoltälten spridda över hela oasen. En riktig idyll, tyckte främlingen, som vid åsynen av de många tälten fröjdades i sitt inre över de rika tillfällen som här erbjödo sig att förkunna evangelium. Han rider fram till en av tältbyarna, tar sin bokpåse med sig och stiger in i det förnämsta tältet, där han träffar några kvinnor. Sedan teet, som av sedvanlig artighet bjudits främlingen, druckits, tar han fram sina böcker och börjar tala om sitt ärende och det budskap han kommit för att bringa dem. Då börjar varenda en slå ifrån sig med båda händerna och ropa: »Vi är bara kvinnor, vi förstår ingenting av religionen; vi vill inte ha några böcker», och med ett förskräckt uttryck i blicken draga de sig undan från främlingen så långt de kunna. Från tält till tält rider missionären. Olika människotyper ser han. I somliga tält voro människorna välbärgade, men i andra möttes han av en skrämmande fattigdom. Något som var gemensamt för de flesta av dem var emellertid de förnedrande och härjande sjukdomarna, dessa rysliga följder av synd och last som satt tydliga spår på hela deras yttre; och därtill trädde i dagen en andlig fattigdom och en total brist på allt, som kunde väcka eller stärka själs- och andeliv. Resultatet av besöken blev också detsamma, ingen vågade taga emot en skrift eller ställa en fråga. Vilka dalar, som måste höjas! Vilka djup av mänsklig förnedring mötte honom inte här! Förgäves tyckte han sig söka efter människovärdet. Nog hade han där hemma hört mången som själv stått på höjden av lärdom och rikedom säga: »Låt hedningarna vara, de äro lyckliga i den ställning de stå.» Nu såg han denna lycka på nära håll och ryste och rördes i sitt innersta av detta armod. Men än starkare ljöd inom honom budskapets maning: »Bereden väg för Herren i öknen.» Hur skulle då detta ske? »Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.»

Det skulle bli konferens på Golchaggans missionsstation. Från missionsstationen Hatt in Sum i väster närmar sig en liten skara högtidsfirare. Då de väl kommit fram, synes någonting röra sig därborta på slätten i Öster, och det dröjer inte så länge, förrän

Dojenfolket är framme och de tre små kristna församlingarna äro förenade i en bön- och tacksägelsegudstjänst. Så beredes här väg för Herren. Det skall bli dop under konferensen. Bland dopkandidaterna se vi med förvåning en mongolkvinna 83 år gammal. Kan väl denna gamla mongolkvinna, som hela sitt liv levat i hedendomens mörker, kunnat på sin ålders dag fatta något av kristendomens sanningar och välsignelser? Låt oss lyssna till överläggningarna på församlingsmötet, då dop och inträde i den kristna församlingen skall beviljas. Första namnet gäller en ung man. Flera stycken framföra mycket goda vittnesbörd om den unge mannen. Han har gått i missionens skola och äger god kristendomskunskap, och han för en kristendomen värdig vandel. Med glädje hälsas han välkommen till församlingen. Den andra, en medelålders kvinna, får också hon, om än med någon tvekan, tillträde till dopet. Nu kom turen till 83-åringen. Då var det som om ett sakta sus fyllde hela rummet, där församlingen var samlad. Utan tvekan, enhälligt och som med en mun gav man sitt bifall till gamla Altan Djitjiks dop. »Hon måste döpas, ty hon är en ny människa», hörde man någon säga. Det var en högtidsdag inte bara för den gamla utan för hela församlingen, då hon stod där i sin vita dräkt färdig att mottaga dopets nådegåva. Före dopakten fingo kandidaterna tillfälle att avlägga ett vittnesbörd om sin kristna tro. Med darrande stämma sade den gamla: »Jag är ju så gammal, och hela mitt liv har jag levat i den gamla religionens mörker, och jag vet så lite om denna underbara Jesu lära. Något vet jag emellertid, jag vet, att Jesus älskar mig och att han är min Frälsare.» Det gamla rynkiga, koppärriga och av syfilissår märkta ansiktet riktigt strålar, då hon avlägger denna sin bekännelse. Lyckliga Altan Djitjik, Herren har funnit en beredd väg till ditt hjärta! Hur hade ett sådant under kunnat ske med denna i okunnighet, synd och hedendom så djupt sjunkna människosjäl? »Genom min Ande, säger Herren Sebaot.» Här möter oss något av missionens härlighet, som föder lovsång i våra hjärtan. »Nåd utöver nåd.»

Men nu — hur är det nu därute? Så fråga vi med iver och ängslan. Tystar inte sorgebuden lovsångstonerna? Om vi nu bli stilla och låta tro, hopp och kärlek fylla våra hjärtan, så skola vi även i de sista händelsernas mörka väv få se guldtrådar inslagna. Se här några:

En av våra sist hemkomna missionärer stod en kväll i en krets av missionsvänner och berättade. Stilla och okonstlat gavs följande interiör: Då min bror blev fängslad och bortförd av japanerna kände vi, ett par ensamma kvinnor, oss liksom prisgivna åt råa och hänsynslösa soldater, som dagligen kom på besök. Då var det så underbart stort att se, hur de kristna mongolerna liksom slöt en ring omkring oss och innerligt och kärleksfullt med oss delade hån och smälek. Gamle gårdskarlen Sharr gick ut och mötte soldaterna, då de kom på besök och sade åt dem: »Är det något ni vill, så är det jag, som har ansvar för stationen.» Detta gjorde han för att bespara oss påfrestningen att ständigt ta emot soldathoparna.

En missionär i Kalgan skrev om en ung kristen mongolkvinna, som i 33 dagar hållits i fångenskap av de röda: »Under hela tiden bekände hon frimodigt sin tro på Kristus.»

En kristen mongol sökte sig ned till Kalgan, där han träffade en missionär. För henne berättade han om händelserna uppe på vårt fält. Hatt in Sums missionsstation var plundrad, och de kristna hade måst fly. I Golchaggan fanns knappast mer än murarna kvar. Dojen var dock oskadad. Den prövade mannen satt tyst en liten stund, sedan han berättat detta, men så fortsatte han: »Flera av oss har förlorat allt vad vi äger i denna världen, men Jesus har blivit mera verklig för många av oss.»

Kan också skövlandet av missionsstationer, fängslandet och förföljandet av våra kristna bereda vägen för Herren i mongolernas hjärtan, då vilja vi, om än under tårar, tacka för nåden att få vara med i tjänsten. Nog kunde vi med Petrus vilja säga: »Mästare, vi hava arbetat hela natten och fått intet.» Om än bävande i känslan av egen svaghet, ville dock även vi tillägga: »Men på ditt ord vill vi kasta ut näten. På ditt ord, o Herre, vilja vi fortsätta verket därute i Mongoliet.»

Må detta bli vårt motto vid jubelårets ingång. Låt oss också samfällt förena oss i en tacksägelse- och jubileumsgåva för vårt missionsarbetes återupptagande och utvidgning. Vi hoppas att senare få återkomma med en plan för ett sådant offer, men redan nu ville vi nämna härom i hopp om att någon redan vid årets början ville giva en grundplåt för denna jubileumsinsamling.

Låt oss så fatta varandras händer och i bön fråga Herren: »Vad vill Du, Herre, att *jag* skall göra för att bereda vägen för dig i Mongoliet?»

Bokslutet.

»Det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit.» 2 Kor. 5: 17.

Ja, det gamla året, med dess skiftande erfarenheter av glädje och sorg, smärta och fröjd, med- och motgång, seger och nederlag är förgånget. Vi har på nytt gjort ett bokslut i vårt livs räkenskaper.

Våra hjärtan har krympt samman av smärta över hur oerhört bristfullt vi under allt ha kunnat tjäna vår älskade Frälsare i vårt dagliga liv och i gärningen under det år som gått. Åtminstone känner jag det så inför ett årsskifte, när jag på ett alldeles särskilt sätt har tillfälle att se tillbaka på all nåd, barnahärlighet och Frälsarens kärlek, som omgivit mig på alla sidor och följt mig alla dagar som en stor, hög, ogenomtränglig »frälsningens borg». Jag känner mig så oändligt liten inför denna rikedom av nåd, tålamod och kärlek. Ändå, hur oändligt litet har jag inte givit av mig själv, och hur rädd om mitt eget har jag inte varit, ofta så, att jag glömt de sjunkande, döende själarnas nöd omkring mig.

Min käre läsare och vän, hur känner du dig, när du ställer dig inför din Gud, för att göra bokslut på årets sista dag?

Knäpper du inte — nej vrider — dina händer under bön om hjälp att bättre kunna tjäna, leva och älska under 1947? Det underbara är dock, att denna smärta är blandad med fröjd och måste bära frukt. Ty »det gamla är förgånget», vi äro i Jesu kärlek och frälsning, något nytt har kommit.

Det nya året med alla dess möjligheter har öppnat sig för oss. Bed, att denna Jesu kärlek måtte få ett starkare grepp om dig och få genomtränga dig, så att du inte kan annat än, med- eller omedvetet, återspegla och ge ut något av denna starka, levande kärlek från honom som »har försonat oss med sig själv».

Du själv kan inte leva utan denna kärlek. Din granne och arbetskamrat behöver den, Sverige behöver den, ja, hela vår sönderslagna värld behöver uppleva den. Hednafolkens tallösa skaror vänta på den. Dig och mig har Gud utsett till att bära vittne om denna stora, härliga frälsning!

Måtte Kristi kärlek utgjutas på ett reellt och mäktigt sätt under 1947, och vi skall få se något av Guds rikes tillkommelse ibland oss här hemma och på hednafälten.

Folke Persson.

När Gud löste gåtan.

I förhör hos japanerna.

Av missionär *Paul-Georg Svensson.*

Gud i himmelen kan uppenbara hemligheter. Dan. 2: 28.

En av de många frågor, jag fick, då jag arresterades av japanerna var: »Vem är Ivanov? Säg oss vem Ivanov är.» Och min försäkran, att jag inte visste det, mottogs bara med förakt och hån av de japanska Gestapoagenterna.

Min arrestering ägde rum på måndagskvällen den 15 februari 1943. Mest hela natten försiggick husundersökning och förhör både med mig, Ingeborg, Frideborg och mongolerna. Först vid tretiden på eftermiddagen dagen efter var japanerna färdiga att ta mig med till Kalgan jämte en del mongoliska »vittnen»: Nandji, Håbbitå och Jonatan.

Under onsdagen fick jag sitta i stillhet för att »tänka efter», som japanerna sade, medan våra mongoler förhördes och »förbereddes». Först på torsdag eftermiddag togs jag ut till förberedande förhör. Då gällde det, om jag var villig att »bekänna» det brott, som japanerna fingerat: att jag till en mongol från Yttre Mongoliet lämnat en karta, ritad av mig, och en del andra historier. Denne mongol, som var i japanska Gestapos tjänst hade kommit om natten för att söka sjukhjälp, och på morgonen hade jag bara växlat ett par ord med honom, innan han gav sig iväg. Då jag inte var villig att »bekänna» detta, hämtades Jonatan. Och han hade under den »förberedelse» japanerna arrangerat fallit till föga och berättade nu hela händelsen om kartan och annat, så som han blivit instruerad. Det var ohyggligt att se honom såsom besatt och att höra honom svära på att allt han sade var sant. »Om det inte är sant, så får du hugga av mitt huvud.» Det visade sig senare, att Håbbitå också givit efter. Men alla de andra mongolerna var ståndaktiga.

När japanerna kommit så långt i förhöret, kom chefen in, och det enda, han var intresserad av var att få veta, vem Ivanov var. Och då jag inte kunde säga det, kom domen: Jag skulle få

Golchaggans missionsstation.

stå utan mat och sömn i cellen, tills jag talade om vem Ivanov var!

Så gick hela natten och hela nästa dag till eftermiddagen, då jag åter togs ut till förhör. Denna gång var det en engelsktalande japan, tolk hos Gestapo, av oss utlänningar kallad »Guldfisken», som pratade med mig i all »vänskaplighet». Då han inte kunde få veta vad han ville veta, sade han: »Du vet vem Ivanov är. Antingen är det du själv eller Persson» (som då var i Peking). Så fick jag gå tillbaka till cellen för att fortsätta bestraffningen, bestående i att stå utan mat.

Under dessa timmar hade jag en stilla förvissning om att Gud på något sätt skulle reda up detta Ivanovmysterium. Och sedan jag kom tillbaka denna eftermiddag, funderade jag åter på detta problem och nu främst med tanke på Persson. Ty att det fanns någon förbindelse mellan denne »Ivanov» och Persson, det förstod jag.

Så förflöt kvällen och de andra fångarna fick åter lägga sig. Klockan var kanske nio, då lösningen kom som en blixt för min inre syn. Jag *visste* nu, vem Ivanov var.

Under december och januari hade jag skickat ett par brev till Persson i Peking. Och som jag ofta gjorde, så hade jag börjat dem med »Kära Vänner». Många i Gestapo kunde läsa engelska, men endast någon enstaka kunde skandinaviska. Då de skulle censurera brevet läste de »Ivanov» i stället för »Vänner». Och

det var kanske förklarligt att de gjorde ett sådant misstag; jag kan just inte påstå, att min skrift är särdeles tydlig i synnerhet om jag skriver »i all hast».

Så snart som jag fått denna uppenbarelse — ty en uppenbarelse var det — kallade jag på vakten. Och med de få ord kinesiska, som jag kunde, frågade jag honom om jag nu kunde få lägga mig, om jag talade om allt — som jag trodde — dagen efter. Det fick jag. Men det dröjde inte länge, förrän »Guldfisken» var där och tog mig ut för att få veta vad som hade hänt. Och då kunde jag vittna för honom om denne vår Gud, som kan uppenbara hemligheter.

Dagen efter blev det mera ingående förhör angående denna Ivanovfråga. Men sedan var förhörsledarna tydligen nöjda, och saken togs inte upp till vidare undersökning.

Att denna felläsning utan tvivel var det som satte i gång arresteringen, är jag övertygad om. Men vi utlänningar var alla misstänkta, och många av oss var nog på Gestapos svarta lista. Att lögnaktiga angivelser från mongoler också spelade en stor roll, är jag säker på. Vi var alla ansedda som spioner, och att inte fler blev arresterade, berodde på Guds mäktiga beskydd. Och det var också detta som ständigt höll tillbaka fiendernas grymheter mot oss som var hjälplösa i deras händer.

Det fanns en japansk tolk, född och utbildad i Amerika, som en gång tidigare sade till mig: »Håll dig borta från Gestapo; *om de få tag i någon, så är det omöjligt att komma undan.*» (Han fick själv senare flytta från Kalgan just på grund av Gestapos verksamhet.) Och det fick jag erfara. Då Ivanov-frågan var uppklarad trodde jag, att nu skulle väl snart allt vara klart och alla andra falska anklagelser och antaganden tagas tillbaka. Men så visade sig inte vara fallet. Anklagelsen vid rättegången var det fingerade brott som jag nämnde i början, ehuru vid domsutslaget ingen orsak angavs; man förklarade blott, att anledningen »visste jag själv».

I nyårstid vädja vi: förnya i god tid prenumerationen och prenumerera samtidigt för någon god vän eller bekant, som sålunda får Ljusglimtar i nyårspresent. Och glöm ej heller att intressera någon att själv prenumerera.

Glimtar från tryckeriarbetet.

En mödosam men nödvändig missionsgren.

Av missionär *A. Marthinson.*

Under tiden här hemma ha tankarna dagligen och stundligen gått tillbaka till åren därute i Mongoliet.

Den sista perioden var full av arbete. Dagar och år ha gått så fort. Visst sökte japanerna att lägga vissa hinder i vägen, då det gällde våra resor, men mongolerna fingo fritt komma till våra stationer för att få hjälp. Under de sista åren på Hatt in Sum hade vi också en skara skolbarn förlagda till stationen. Vi kommo då i beröring med barnens anförvanter och lärde känna många som vi annars ej skulle ha nått.

Från Inre Mongoliet, särskilt ifrån Sunnetprovinserna hade vi många sjuka. En del som kommo långt norrifrån måste skaffa sig särskilt tillstånd att resa den långa vägen. Ett år hade vi ett trettiotal soldater som fingo behandling för skörbjugg. Under sådana tider hade vi många tillfällen att så ut det ädla sädet.

Genom några av våra gamla vänner vid Atotjin Yamen, provinskontoret, kommo alla vi från Hatt in Sum att bli skrivna där och fingo som invånare i denna provins betala en viss mundskatt, som den kallades. Det var bara fråga om några få ören i våra pengar. Detta visade sig vara oss till stor nytta. Då vi skulle fara ned, fingo vi särskilda pass från denna Yamen, vilka visade sig vara till mycket gagn.

Visst har det varit nervspännande många gånger. Men det håller att fly till Ordet. Detta ger lugn och vishet i alla situationer.

Ett arbete, som gav mig mycket glädje och tog en stor del av min tid denna sista period, var tryckeriarbetet. Då missionär Eriksson reste hem 1938, fick jag övertaga ledningen av tryckeriet. Under årens lopp hade från missionens tryckeri givits ut en hel del litteratur. Det är beundransvärt att det kunnat åstadkommas så många bra tryckta skrifter med denna enkla press. Pressen var emellertid gammal och sliten, och typerna voro ju använda i många år. Innan missionär Eriksson reste hem hade han inköpt en liten typgjutningsmaskin från Peking. Strax

efteråt lyckades det oss att få tag i en något modernare press. Vi flyttade in i ett litet större rum, och så skulle vi börja att göra stereomatriser till de nyreviderade evangelierna. Dessa skulle nämligen delas ut till ett antal mongoler och så skulle man söka utforska deras omdöme om denna nya revidering.

Som medhjälpare hade jag Sangve, en av våra gamla kristna. Han blev tillsammans med missionär Eriksson min förste läromästare. Sangve hade många goda såväl som mindre goda sidor. Han var inte särdeles begåvad, och ibland kunde han ställa till med underliga saker. Hans hustru var en god kristen. Tyvärr fick jag aldrig tillfälle att lära känna henne. Sedan hon dog, blev Sangve mycket ensam. Han hade flera barn, och dessa voro många gånger ganska påverkade av Guds Ande. Hur det gått sedan vi lämnade stationen, veta vi ej. Dock, de äro många böners barn.

Tryckaren, som vi kallade Sangve, var oss många gånger till glädje. Särskilt då det gällde att hjälpa stackars långväga sjuka, som sökte husrum. Alltid var han villig att dela med sig, och kangen i det lilla rum han hade var ofta fullsatt. Ibland undrade vi hur han kunde hålla ut med alla dessa sjuka gäster. Men det gick bra.

Under vårt arbete i tryckeriet hade vi tillfälle till många samtal. Endast en gång blev vi oense. Men han kom och erkände sitt fel och bad om förlåtelse. Jag hade måst tillrättavisa honom. Det gladde mig, att han ville rätta till vad som brustit.

Vi arbetade frimodigt med de första sidorna av Matteus evangelium. Våra hjälpmedel voro av enklaste slag; än blevo de besvärliga typerna sneda, än ojämna. Vi provtryckte åter och åter på vår lilla press. Då den satta sidan var färdig och provtrycket korrekturlästs flera gånger skulle vi slå steromatrisen. Vi hade köpt en sorts engelskt papper, som vi blötte och lade över den färdiga sidan. Så slogo vi på det uppblötta papperet med en stor borste, och då vi hållit på en god stund, satte vi alltsamman i press att torka över spisen. Besvärligt var det med argolaskan som ville blanda sig med den dåliga japanska trycksvärtan, då vi skulle provtrycka. Då papperet hade torkat, kunde vi konstatera, att det förelåg ett användbart avtryck av hela sidan. Detta sändes sedan ned till Shanghai, och genom Bibelsällskapets försorg trycktes så evangelierna. På detta sätt kunde mycket arbete sparas in och vi sluppo att vistas i Kina under det vi arbetade på sättningen.

De mongoliska typerna sättas i rader uppifrån och ned. Mongoliskan har ju en sorts alfabet. Då bokstäverna ofta äro olika

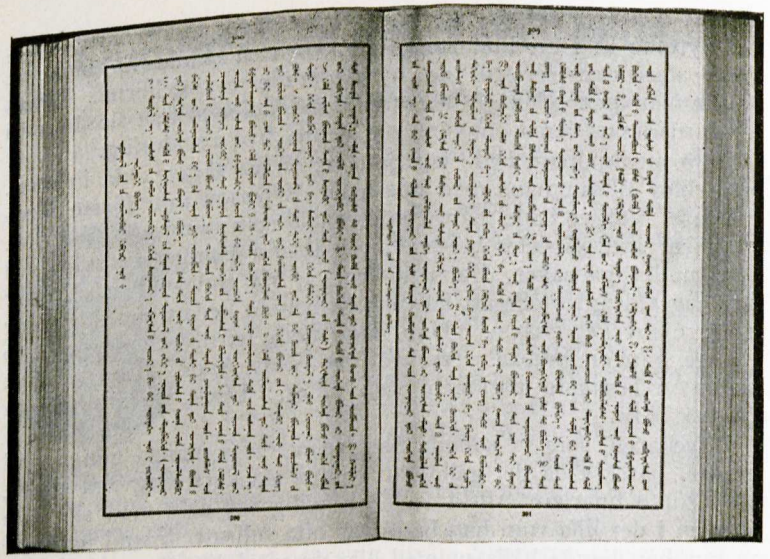

Mongolisk bibel.

i början, mitten och slutet av ett ord, så blir det på detta sätt ganska många typer man behöver. Vi använder ungefär 100 olika typer. Kommateringen är mycket enkel men reglerna ändå svåra att tillämpa. Detta gäller också stavningen. Ofta fingo vi gå till den stora mongol-franska ordboken. Den fick vara avgörande. Den mongoliska grammatiken är svår, och översättningen erbjuder därför många besvärligheter. Få hjälpmedel finnas tyvärr. Mongolisk-svensk ordbok finnes men endast i tre, fyra exemplar. Den översattes för många år sedan av missionär Skallsjö från tyskan. Den mongoliska texten skrevs av Daste Tjub.

På grund av bristen på hjälpmedel erbjuder sig stora svårigheter med språket för den nyutkomne. I Kina finnas för närvarande flera utmärkta läroböcker, som kan ge en nyutkommen stor hjälp vid inhämtandet av språket. I Mongoliet har det oftast varit så att vi ha fått börja att läsa i Johannes evangelium för någon infödd. Ibland ha vi fått göra allt för att se till, att inte den vördade läraren skulle somna. Mången gång ha vi frågat oss själva: hur skall detta gå? Här finnes ett stort arbetsfält för en intresserad och kunnig språkman.

Då det gällde vårt arbete i tryckeriet, så blev det att kämpa med många svårigheter, som vi i början ej räknat med. Under

första året satte vi hela Matteus' evangelium med de gamla slitna typerna. Och vi gjorde en 80-tal stereomatriser. Dessa sände vi ned till Shanghai, men de blevo underkända. Så var det att börja om igen. Men först måste vi skaffa nya typer, då de gamla voro för nötta. Och hur skulle vi få tag i nya sådana? Missionär Eriksson hade skaffat ett antal nya formar, och vi hade en liten typgjutningsmaskin, som vi just fått upp. Maskinen var av gammal modell, men sådana användas ännu i dag på smärre kinesiska tryckerier. Vi hade monterat upp den så gott vi förstått och började att elda upp den med träbitar. Vi funno snart att det fordrades kol för att få den riktigt varm. Genom vår vän missionär Almblad fingo vi efter en tid upp en säck bra kol från Kalgan. När vi så hade gjort allt färdigt och blyet var smält, skulle vi försöka. Det smälta blyet gick emellertid inte in i formarna, men i stället fingo vi det över oss. Ett par mongoler fingo smärre brännskador, och mina glasögon blevo alldeles översköljda med smält bly. Efter många misslyckade försök tog jag typformarna och en del gamla typer med mig till Kalgan för att få nya gjutna vid ett litet tryckeri därstädes. Dagligen gjorde vi långa och tålamodsprövande besök vid tryckeriet. Men då vi kommo upp, funno vi att våra strävanden varit till ingen nytta. Vi måste kassera även dessa. Vi hade då gjort en tio à tolv sidor av Matteus evangelium. De mongoliska typerna måste för att bli vackert tryck passa väl i lodrätt riktning.

Den gamla översättningen av Nya Testamentet var tryckt i St. Petersburg 1880 vid den Kejserliga Vetenskapsakademien. Trycket är mycket vackert, och alla voro ense därom att om vi kunde få tag i något så när likadan stil, så voro vi att lyckönska.

Vi började nu att tänka på att resa till Peking för att få nya formar skurna och hjälp med typgjutningen. Vi klippte därför från ett gammalt Nya Testamente ut ett hundratal lika små bitar och klistrade upp dem på ett papper för att ha att visa kinesen, som skulle göra de nya formarna. Vi fick till sist tag i en ganska duktig kines, som lyckades efterapa de forna finfina typerna. Visserligen tog det tid, och det var mycket spring innan en omgång nya typer voro färdiga. Sedan måste jag fara ned till Peking flera gånger för att få flera typer gjutna. Genom en troende boktryckare lyckades det oss att få anställa en ung kines som kom upp till oss i Hatt in Sum för att gjuta om alla de gamla typerna. Då vi lämnade stationen, hade vi en stor mängd ganska fina och användbara typer vid vårt lilla tryckeri i Hatt in Sum.

Vårt sättningsarbete började efter första besöket i Peking att gå framåt. Då jag själv ej vågade taga ansvaret för korrektur-

läsningen, blev det bestämt att fröken Gerda Ollén samt hennes dåvarande medhjälpare skulle komma till Hatt in Sum för att hjälpa till med detta. Under sättningen av de första evangelierna hade dessa två tillsammans med vår duktige lärare Sitena ansvaret för korrekturläsningen. Detta arbete tarvar stor noggrannhet och stor övning.

Då Daste Tjub lämnade missionen och Sitena blev kallad till lärare i Changpei, måste fröken Ollén till stor del vistas på andra platser, varför jag själv fick taga hela ansvaret för såväl sättning som korrekturläsning. Vår nyanställde lärare, Delger Angora, var mig till stor hjälp. Visst var det litet besvärligt många gånger, men denne godmodige och tyste mongol sökte göra sitt bästa.

Under vårt arbete mer Herrens Ord verkade Gud på tre av mina fyra arbetares hjärtan. Två av dem, läraren och en f. d. avgudapräst, fingo vi döpa vid dophögtiden. Den tredje kunde ej på grund av sin rädsla för en äldre broder lämna sitt avgudaskåp, varför han inte kunde få komma in i församlingen. Det var gripande att höra den krokryggige Angora berätta, hur Guds Ord i flera år verkat på hans hårda hjärta. Till sist kunde han inte motstå längre utan böjde sig för att mottaga syndernas förlåtelse och dyrka den levande Guden. Det blev en tydlig förändring i hela hans liv, och hans ansikte fick ett annat utseende. Herren förmår att omskapa dessa arma människor, av vilka avgudaprästerna oftast äro de allra värsta.

Innan vi lämnade Mongoliet, hade vi stereomatriserna färdiga till de fyra evangelierna och Apostlagärningarna. Matteus- och Markus-evangelierna hade genom Bibelsällskapets försorg tryckts för några år sedan. Tyvärr var det omöjligt att få med oss matriserna till de senare tre böckerna. För Lukas evangelium hade vi tidigare sänt ned matriserna till Kalgan och fru Almblad meddelade nyligen att dessa blivit bevarade. Hur det gått med de andra veta vi ej. Måhända ha de gått förlorade, då Hatt in Sum plundrades. Vi lämnade som bekant hela vårt lilla hem så gott som orört. Bara ett par små lådor kunde vi taga med oss. Med den lilla bil vi hade var det endast möjligt att taga med litet mat och sängkläder. Ingen får väl som missionärerna känna att de äro gäster och främlingar här på jorden.

Härmed har jag nu sökt ge en inblick i arbetet i tryckeriet under den sista perioden. Då det finns mycket litet litteratur i Mongoliet är denna del av vår verksamhet av allra största betydelse. Vi ställas nu inför tvånget att börja från början igen. Må Gud välsigna och leda även denna sida av vårt arbete i de stora

Mongoltryckeriet i Kalgan.

stäppernas land. Denna gren tarvar intresse och mycket tålamod. Här finnas stora möjligheter för missionen att göra en god insats. Det kommer alltid att behövas kristen litteratur i Mongoliet, som är så vanlottat på detta område. Säkerligen kommer katolikerna att göra allt vad de kunna för att så ut sina läror, och en massa annan litteratur av tvivelaktig art kommer säkert att leta sig in litet varstans. Den mongoliska ungdomen måste få goda böcker att läsa. Vi gå en ny tid till mötes. Läskunnigheten har betydligt ökat under de sista åren.

Jag ville med dessa rader lägga denna sak på missionsvännernas hjärtan. Låt oss bedja Gud, att vi må få ett missionstryckeri som kan tillgodose de stora behoven av kristlig litteratur.

Innan missionär Almblad lämnade oss, talade vi en hel del om projektet att upprätta ett missionstryckeri i Kalgan. Visst synas inte sådana stora planer vara lätta att utföra under nuvarande förhållanden, men vi kunna lägga dem fram i bön inför Gud. Ju mera jag har tänkt på de planer, som vår vän Almblad hade, ju mera har jag insett hur viktigt det är att vi söka att snarast möjligt göra vad som göras kan i denna stora sak.

Kära missionsvänner, då Ni gå i bön för detta arma folk, tänk ock på denna gren av vårt arbete. Herren förmår att leda även i denna sak och giva både lämpliga arbetare och nödvändiga medel.

Kristianstad i december 1946. *A. M—n.*

En missionärs dagboksblad.

En upplevelse i Dojen.

Av missionär *Folke Persson.*

Det är fredagen den 1:sta maj 1942.

Ute rasar en vild sandstorm. Denna höst har varit ovanligt stormig och kall.

Från fönstret i mitt arbetsrum ser jag hur sanden kastas upp i vilda virvlar över sandbankarna utanför. Det ser ut som havet i vilt uppror. Som vattnet i skummande virvlar piskas upp, så piskar stormen upp sand i dag. Ibland förmörkas dagen av all sand som virvlats upp, och hela denna dag har haft sandens gulröda dager över sig.

Nu och då faller några droppar regn, men inte nog för att binda sanden. I sin vinande fart och rasande kraft drar stormen sanden med sig, och ibland känns det, som skulle hela huset följa med i denna hektiska jakt, men — det står fast.

När jag ser på denna storm, blir jag vemodig, och en förlamande känsla bemäktigar sig min ande.

Så som stormen virvlar upp sanden och river massor av annat med sig, så virvlar satan upp hemska oväder och river människan med sig. I stormens tjut och brak kväver hon den pinade anden i sitt bröst. Sedan kallar han stormen realitet, glädje och liv, men anden är urblåst och tom. Stormen drar vidare och sopar alltmed sig. Endast nu och då, här och där förmärkes ett stänk av Herrens nåderegn. Men det är inte nog för att dämpa stormen och binda ondskans sandvirvlar.

I mitt eget bröst rasar frågornas storm och river och sliter i troslivets knutar. Varför har jag inte mera av Gud i mitt liv? Varför får jag inte kraften jag längtar efter? Och varför uppenbarar han sig inte inför mongolernas ögon som den store, levande, ende Guden? Varför kan jag inte i Jesu namn hindra nöden, när döden håller på att rycka den unga modern ifrån hennes tre små, värnlösa barn och från den sörjande fadern? Aldrig

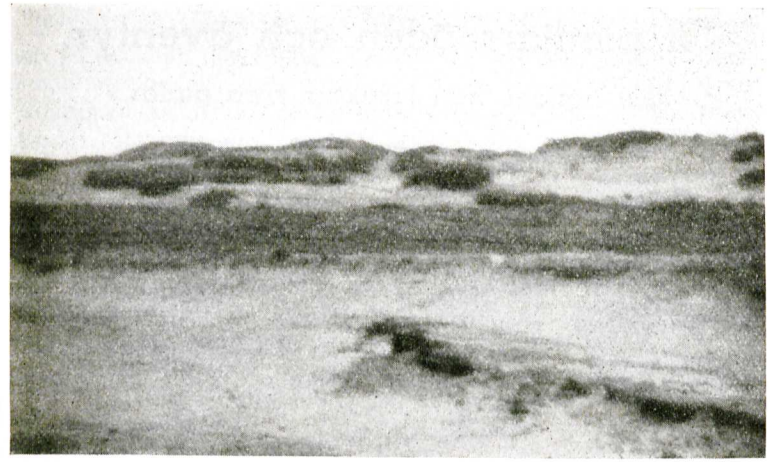

Sanddyner i trakten av Dåjen.

kommer jag att glömma dessa levande, bedjande ögon och de tysta tårarna som smög sig ned för kinden på detta fullkomliga skelett! Synden, synden, synden! Nu var lönen nära — döden. Ovälkommen var den för dessa unga, men obeveklig kom den och tog sitt byte.

Här stod jag. En representant för Livets furste och ändå fullkomligt hjälplös. Mitt hjärta grät, och jag ville så gärna få hjälpa. Men stormen rasade, hedendomens, otrons, och alla lasternas storm, och de förtvivlade kunde icke höra frälsningens evangelium för stormens tjut. Ack varför skall det vara så? Mitt hjärta suckade och min tro var så svag, en flämtande talgdank i stället för den klara, starka, flammande lågan.

Mitt säkra hopp är dock, att något skall vinnas. Såsom mönstret i den virkade duken, när den tagits bort, framträder i sanden som samlats på bordet under den rykande stormen, så skall också jag få ge ut något av Jesu kärlek, som skall förbli, alla ondskans anlopp till trots. Gud skall bli förhärligad.

Guds kraft fullkomnas i vår svaghet. Vänner, det lönar sig! Det är icke fåfängt!

En pionjärs öden och äventyr.

»Slå honom, han föraktar våra gudar.»

Av mongolmissionär *Folke Boberg.*

De lamaistiska ceremonierna ha ostört fortgått i många hundra år vid Baron Hi, det s. k. Västra Templet, beläget nedanför berget Alashan på gränsen mellan Kina och Mongoliet. Generationer ha kommit och gått. Men hela tiden har djävulen ensam regerat över dessa människor och hållit dem i mörker.

Det var därför ingenting att förundra sig över, att det blev oro i avgrunden och nervositet bland prästerna och folket vid Baron Hi, när en vit man från Sverige helt plötsligt uppenbarade sig där. Han sade sig vara sänd av en levande Gud, som de aldrig hört om förut. Att döma av den oerhörda trängseln omkring honom och hans oansenliga lilla tält kunde man förstå, att de voro nyfikna att få veta, vad han kunde ha att säga. Många omdömen yttrades om hans ljusa hår, blåa, djupt liggande ögon med buskiga ögonbryn och hans höga näsa. Aldrig förr hade de sett en man, på vilkens händer det växte hår eller ull, som de sade. Alla ville tränga sig fram för att känna efter, om det verkligen var hår.

Jag visade dem ett par planscher och talade med dem om Jesus, som kunde frälsa dem från synden. De lyssnade under ett par minuter, men sedan började de disputera. De voro villiga att mottaga en ny Gud till de andra, de hade, men att höra om en, som ensam ville vara herre i deras hjärtan, det passade icke för dem. Mongolerna äro mycket skickliga i dispyter, men jag undviker vanligen att svara dem. Någon framställde frågor om Jesus, men jag hann ej mer än börja besvara dem, förrän en präst överröstade mig med smädelser. Andra ville lyssna och sade till honom att vara tyst, och man lyssnade en stund. Några pressade skaran så hårt mot oss och vårt tält, att detta flera gånger höll på att brytas ned. Då de sågo, att vi voro rädda för att tältet skulle förstöras, skrattade de och gjorde sig lustiga över oss. Jag uppdrog åt kinesen Ren att se till tältet och gick till en plats, där de kunde samlas fritt omkring mig. På detta sätt kunde de fråga, disputera och skymfa så mycket de ville.

Någon bad om en bibeldel. Sedan han mottagit den, spottade han på den, rev den i bitar och kastade den upp i luften. Någon annan mottog också en skrift och läste den. Nästa stund var situationen hetsig och farlig igen. Bannande, fula, hotande ord talades mot mig. De smädade också Jesus och kallade honom för »urin». Det är ett av de otäckaste namn en mongol kan ge någon. Jag kan icke beskriva, vad jag kände, när de talade så mot vår dyre Frälsare. Han som älskade dem så mycket, att han har givit sitt liv för dem . . . »Var är din Gud? Visa honom!» ropade de många gånger. Jag fann det för det mesta lönlöst att svara. Ibland sade jag, att han var mitt ibland oss. Då kavlade de ut sina långa pälsärmar och satte öppningarna mot näsor och munnar och sade hojtande och skrattande: »O, vilken stank av hundurin det är här.» Detta ord är vanligen det värsta de kunna taga till om det, som är orent och otäckt. Med allt sökte de visa, huru ytterst litet behov de hade av Jesus.

De gåvo mig icke en minuts vila. De uppeggade varandra, och om jag försökte säga något, så överröstade de mig med fula ord om Jesus. Som jag stod tyst där ibland dem, skrattade de åt mig och knuffade mig hit och dit. Vad som helst kan hända, när situationen blir så spänd. Just då kom en mongol, som hade tandvärk, och frågade, om jag kunde taga ut hans sjuka tand. Hela samlingen blev lugn och glömde disputerandet för att se, hur detta skulle avlöpa. Jag bad honom sätta sig på en sten och drog ut tanden. Alla skrattade och ville veta, hur han kände det. Han sade: »Jag kände det icke. Han hade något i handen, som liknade silver, det är allt jag vet.» Stämningen blev med ens mycket god. »En nyttig man att ha», sade de, under det att de trevade i sina munnar på de dåliga tänderna. Det blev senare mera tandutdragning.

Jag blev så kallad till en sjuk mongol och var glad att få komma ifrån folket en stund.

Närmare templet mötte jag en präst i trettioårsåldern, som började trakassera mig. Han ville, att jag skulle säga rent ut, om avgudarna vore verkliga gudar eller icke. Jag undvek att svara på denna sak, liksom jag hela tiden efter min ankomst avhållit mig från att tala om eller emot mongolernas gudar. Jag förstod, att det var bättre att icke tala om det ämnet vid vårt första besök på denna plats. Denne lama var emellertid mycket efterhängsen och följde mig, vart jag gick, stötande mig med armbågarna. Han krävde svar på sin fråga. Till slut sade jag något om att deras avgudar voro falska och onyttiga.

Lamatemplet i Wangiefu.

Jag hade icke mer än sagt dessa ord, förrän han knuffade mig framför sig bannande och skriande: »Denne utländske djävul har kommit hit och sagt, att våra gudar äro falska.» En mycket stor skara människor samlades omkring mig. En del spottade på mig, andra slogo mig med knytnävarna och sparkade mig. Jag blev svårt bultad från alla håll. Under allt hade jag mina händer knäppta, och jag suckade till Gud: »Du vet, att det icke finnes någon ordningsmakt eller vän här till min hjälp. Alla äro fientliga emot mig. När du sände mig till Mongoliet, så lovade du att vara med mig alla dagar. Rädda mig nu, om du vill, att jag skall fortsätta att tjäna dig.» Så ungefär var min bön. Jag var fullkomligt villig att dö just där. Endast en tanke kom till mig: Vad skola de säga där hemma, om de få höra, att jag blivit dödad? Vad slags historier skola dessa människor sätta ihop om mig?

Det är stort att veta, att Jesus älskar en, när man står ensam i en stor skara av vilda människor. Jag visste ej förut, vad en mobb var. Jag såg mig omkring efter någon plats, dit jag kunde undkomma, men den stora skaran pressade mig så hårt på alla sidor, att det var omöjligt att komma ut. Alla voro förbittrade på mig. Jag kunde se djävulskt hat i ansiktena på alla sidor. Som de slogo mig, ropade den ene högre än den andre: »Han har föraktat våra gudar! Otäcke utlänning! Slå honom!» Så kommo knytnävslag och sparkar från alla sidor, så att jag for som en boll mellan dem.

Gud har sin egen väg. Just när det såg som mest hopplöst ut, pressade en lama sig fram genom trängseln. Han hade djupa ärr under ögonen och såg ganska ful ut med sitt snedvridna ansikte. Jag trodde, att han skulle anfalla mig, men det var icke hans plan. Han ville bedja mig om hjälp för sin sjukdom, som var syfilis. Jag hann ej svara honom, förrän en lama bakom honom knuffade honom med en kraftig stöt mot mig, tydligen för att få oss båda att falla. Jag hade dock så mycket stöd av folket bakom mig, att jag ej föll.

Den sjuke blev förnärmad och gav den andre ett hårt slag i ansiktet. Slagsmål uppstod nu mellan dessa två, och folkets uppmärksamhet drogs till dem. Jag tog strax detta tillfälle i akt för att undkomma. Jag flydde icke till mitt tält, ty jag tänkte, att jag lätt kunde bli funnen och skadad där. Jag gömde mig bland buskarna bakom en bergås, där jag tackade Gud för min underbara räddning.

Jag hade ej varit där länge, förrän jag blev funnen av två lamapräster. De ville, att jag skulle följa med dem till mitt tält, där de ville, att jag skulle läsa Guds ord för dem. Jag kunde se, att deras uppsåt var rent. De kunde därför ej hjälpa, att tältet snart åter var omringat av skrattande, hånande människor, som sökte överträffa varandra med stygga kvickheter och skamliga ord. Jag hade icke förtärt någon mat på flera timmar. Kinesen Ren och jag hade därför kokt te i grytan. Mongoliskt te måste kokas.

Vi hade tagit fram bröd och voro strax färdiga att ösa upp te och dricka, då samme onde präst, som först ansatte mig, kom med en död kråka, som han kastade i tegrytan. Alla skrattade naturligtvis mycket förnöjda åt detta stygga tilltag. »Vi få nu se, vad utlänningen skall ta sig till», sade de till varandra. De trodde, att jag skulle komma ut och gå handgripligt till väga mot prästen, men jag var visare än så. Dels hade han redan sprungit och gömt sig, dels skulle min iver endast ha givit våra förföljare mera att skratta åt. Under det att alla nyfiket betraktade alla mina rörelser, bar jag bort kråkan och det smutsiga teet, hämtade vatten från bäcken för att tvätta grytan och satte — när detta var gjort — nytt, rent vatten att koka över elden. För att möjligen slippa få kråkan i grytan igen, kastade jag den långt bort från tältet. Vår bokspridare Ren blev så retad på mig, att han ej ville tala med mig. Han menade, att jag som missionär skulle ha myndighet att på något sätt stoppa prästerna. Men vad kunde jag göra?

I fyra dagar från tidiga morgonen till sena kvällen fortsatte vi att med Guds ord som vapen bekämpa avguderiet, synden och mörkrets makter. Ehuru skenbart blott litet blev vunnet genom detta vårt första besök i Baron Hi, gjorde besöket dock ett djupt intryck. Långt senare berättade en hög lama därom för mig. Jag tror icke en minut, att det var ett misslyckande. Jag har varit där många gånger sedan, och min hustru har varit med mig. Det har ej alltid varit lugnt. De ha kallat både Jesus och oss för »urin», men de ha ej behandlat oss så hårt som första gången.

Det finns mongoler från andra sidan Gula floden, från Yttre Mongoliet och Kukhe nor, som ha hört glädjens budskap i Baron Hi. Om vi skulle resa från tält till tält för att träffa dem alla, skulle det ta oss flera år.

Lamtan, som är den högste prästen över de femhundra lamorna vid Baron Hi, har med åren blivit missionärernas sanne vän. Tre eller fyra gånger årligen sänder han någon av sina bästa präster till oss med presenter av smör, ost eller andra gåvor. Han har förbjudit prästerna att tala illa om oss eller om Jesu lära.

Sista gången jag var i Baron Hi för att predika evangelium vid djävulsdansen, var broder Newman med mig. Vi blevo väl mottagna av Lamtan, som gav oss rum att bo i. En trevlig lama blev satt att passa upp oss med mat och dryck. Huru olika var ej detta mot att ligga i vårt eget lilla rökiga tält på den frusna marken i femton graders kyla. Varje kväll hade vi samtal i detta varma, trevliga rum till klockan elva med präster och lekmän. Medan vi såsom ärade gäster fingo sitta på den upphöjda platsen, stod folket i detta och det angränsande rummet, stilla lyssnande till Guds ord och framställande vänliga frågor då och då. Förvisso skall Guds dyrbara ord bära frukt.

*

Varje år i mars samlas ett mycket stort antal lamapräster till Wangiefu från Alashans sju största tempel och även från de mindre för att läsa tio dagars böner för khorsots och kungens välfärd. Varje år äro vi beredda på detta besök i staden. Varje dag klockan tolv, då deras middagsrast inträffar kommer en skock av objudna besökare rusande in till oss och fyller vår lokal, ibland till sista ståplats. Mellan skämt, fula tillmälen och hotfulla ord ropa de: »Låt oss nu höra, vad du utlänning har att predika.» Man skall då alltid finna, att det är de präster som kallas för rödmössorna, som väsnas. De andra, de s. k. gulmössorna sitta stilla på bänkarna och vänta tyst på att mötet skall börja.

Mongolkvinna från Alashan.

Somliga lamor visa sig mycket ohyfsade vid dessa tillfällen. Vi äro dock mycket glada för deras dagliga besök, ty vi få tillfälle att predika Guds ord för dem. Det kommer då präster, som vi aldrig under året få möta mer än denna gång, emedan deras tempel ligga så långt borta. Det kräves mycken bön för dessa möten. Man får långt i förväg börja att kämpa för seger mot ondskans andemakter. Man måste också vara färdig med Guds ord och korta, kraftiga predikningar med goda belysningar. Inga kvinnliga missionärer få vara med vid dessa möten.

Om Guds ord och Ande icke får hålla dem stadigt gripna, så börja de argumentera mot vår förkunnelse och gräla på oss och därefter springa på bänkarna. Man märker i sin ande, att om evighetens allvar och sanningen om syndens straff och frälsning endast genom Jesus verkligen få hålla en själv gripen, så äro också de gripna och tysta, och man har seger. Men om man själv aldrig så litet släpper efter eller så att säga vilar sig i

striden så får strax deras onde ande överhanden och får tillfälle att hävda sig.

Det blir naturligtvis icke fråga om någon ordning på mötet eller någon avslutning. Helt plötsligt kanske alla rusa skränande ut. En gång avslöts mötet med att ett femtontal präster stormade mot mig på plattformen. Medan de knuffade mig hit och dit, stirrande på mig med försupnas röda ögon, stötte andra omkull orgeln och stulo min notbok. På några sekunder voro de borta. Det var en svensk notbok. De kunna varken läsa svenska eller noter, men deras intresse rörde sig endast kring de prydliga pärmarna. De frågade ej efter, att det under dåvarande omständigheter tog oss ett halvår att få en annan notbok från Sverige. Det var rödmössorna, som gjorde allt detta. Gulmössorna sutto stilla och tysta och blygdes å sina kamraters vägnar för deras brutala handlingssätt. Vid ett annat tillfälle stulo de ett häfte av »Gud med oss». Jag var just färdig att låta binda in denna bok, då jag förlorade ett häfte.

I Alashan lönar det sig ej att omtala en sådan händelse för myndigheterna. De skulle då svara oss, att om vi finna det svårt att predika för deras folk, så är det bäst, att vi fara därifrån. För övrigt skulle de i bästa fall endast förbjuda prästerna att vidare besöka oss eller lyssna till evangelium. Därmed bleve ingenting vunnet för Guds rike. Den enda vägen är att bedja mera och riktigt kämpa i bönen, tills det blir seger över det onda.

Följande dag komma de igen för att höra mera. Det har under årens lopp blivit lugnare i mötena. Vi ha fått riktigt många goda vänner bland lamaprästerna, som mottaga oss kungligt i sina hem, då vi besöka dem vid templen. Redan ha vi fått se frukt vid dessa möten, och vi äro vissa om att få se mer.

*

Det har varit ett mycket hårt, tårefyllt, strävsamt arbete, men det skall bli härlig skörd.

Hur tror läsaren, att en pionjärmissionär, som ensam troget och ihärdigt strävar bland ett ogästvänligt, i hednisk religion försoffat folk i öde ökentrakter känner det, då han gång efter annan läser i missionstidningen: »På det och det fältet bli många själar frälsta. Låt oss hjälpa dem med medel och i bön. De behöva det.» Behöva de det, där det är framgång, så behöver han det ännu mer. Hans namn blir ej nämnt, och han ser icke något upprop, i vilket det vädjas om bön och hjälp för honom. Till slut känner han sig så oduglig och hjälplöst förkrossad, att han nära

nog är färdig att ge upp. Om missionären i skördearbete behöver våra förböner, så behöver banbrytaren och såningsmannen det mycket mera.

I Sverige ger man odlingslån för att uppmuntra folk att bryta ny mark. Man har förstått, att man under odlingstiden endast har utgifter men ingen inkomst. Så är också förhållandet med Guds åkerteg. Jag respekterar dessa trogna Herrens andliga nybyggare eller odlare, om man får kalla dem så, vare sig de äro i Sverige, Mongoliet eller annorstädes. När de komma till sin plats, fråga de icke efter, om det finns någon kristen eller om de äro få eller många. De äro fulla av tro, och de gripa sig an arbetet med iver. På knä bryta de — bildligen talat — upp stora stenar och sega stubbar, och i anden se de ett böljande sädesfält, som om det redan i verkligheten stode där.

En sådan missionär har ingen inkomst. Hans enda inkomst är mera tro från Gud, ty utan den kunde han icke härda ut. Han kanske icke ännu har glädjen att se själar frälsas. Han har icke bedjande, infödda kristna, som ligga på knä vid hans sida. Det finnes ingen, som beder till Gud, medan han sitter vid sitt bord och förbereder sin text. Ingen säger »tack och lov», medan han predikar. Ingen hjälper honom att sjunga eller att inbjuda till möte. Han är ensam i kampen mot hedendom och mörker. »Det är inget att tala om, han har ju ingen framgång ännu», kanske man säger.

Där det finns kristna, blir man bortbjuden på mat titt och tätt, och man får också gåvor från dem. De lägga av sina offer till verksamheten. Icke så för en pionjär. Han får icke sådana uppmuntringar. Han får ej ett öres hjälp från infödingarna till sina dryga utgifter.

Vi bedja er, vänner, bistå oss villigt och kraftigt i bön, och även Mongoliet skall en dag som andra missionsfält frambära en stor skörd. Glöm aldrig de strävande missionärerna i bönen!

»Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt och styrken edra hjärtan.» »Och låtom oss icke förtröttas att göra, vad gott är. Ty om vi icke uppgivas, skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.»

Meddelanden.

Den ljusning på vårt missionsfält, som vi hoppades på efter regimförändringen i Kalgan, tycks ännu dröja. Enligt brev från Kalgan äro nämligen de röda kvar i Mongoliet och ett fullständigt rövarliv råder nu däruppe. Från våra kristna mongoler ha inga underrättelser ingått. Vi anbefalla dem särskilt åt missionsvännerna att ihågkommas i förbön.

Till alla de vänner, som beaktat vårt upprop om bidrag till ett linneförråd, ur vilket våra hemmavarande missionärer skulle kunna få låna under hemmavistelsen, be vi få framföra ett varmt och innerligt tack. Vi tacka också varmt för alla de kärleksfulla ord, som åtföljt de insända gåvorna. Dessa hälsningar visa alla, med vilken innerlig och varm förståelse vår vädjan mottagits av våra vänner. Öppnandet av de olika paketen har berett oss många glädjande överraskningar. Vi förstå, att det för många varit verkliga offer, som gjorts för denna sak.

För dem, som beaktat uppropet men ännu inte hunnit insända sina gåvor be vi få påpeka, att bidrag till förrådet med tacksamhet ännu mottages.

*

Med tacksamhet och glädje kunna vi meddela, att redan före jul ett par tusen prenumeranter förnyat sin prenumeration och innan tidningen kommer ut, hoppas vi, att siffran fördubblats. Vi ville bedja dem av våra vänner, som ännu ej förnyat sin prenumeration att göra detta snarast möjligt.

*

Vi ville påminna om de tidigare annonserade missionsdagarna den 9—12 januari. Se närmare program å sista sidan i detta nummer.

Ljusglimtar från Mongoliet

vill vara en ljusbärare, som för ut kunskapen om detta mörka, försummade missionsfält och dess skriande behov efter hjälp. Nu är rätta tiden att sprida denna missionstidning. Öka dess läsekrets under detta år, och tillför så missionen nya vänner, nya förebedjare.

Observera

att var och en som samlar fem nya prenumeranter å Ljusglimtar, en lätt sak till följe av det låga priset, gratis erhåller som premiebok missionssekreterare O. Rundbloms ovanligt intressanta reseskildring från sin flygtur nyligen till de kinesiska och indiska missionsfälten.

Influtna missionsgåvor.

November månad		*Januari—november månader*	
1945	1946	1945	1946
7.768: 16	8.032: 04	74.466: 76	74.896: 50

Redovisning.

OKTOBER MÅNAD

Nr 1676 O. L., Skellefteå 25 kr; nr 1677 Onämnd, Hörby 25 kr; nr 1678 Fjellstedtska skolans missionskrets gm Hj. E., 20 kr, Kollekter gm Folke Persson: nr 1679 Farstorp, Tomta 60 kr; nr 1680 Gullestorp 212: 50, d:o 132: 28 kr; nr 1681 H. A., Flisby 5 kr; nr 1682 W. och B. C., Påarp 25 kr, gm d:o C. W., 10 kr; nr 1683 R. J., Tidaholm 20 kr; nr 1684 K. D., Vårgårda »Guds tionde» 10 kr; nr 1685 A. W., Stöpafors 2 kr; nr 1686 S. G. S., Falköping 10 kr; nr 1687 E. R., Bredaryd 5 kr, F. J., Karlskoga 5 kr; nr 1688 S. N., Kristdala 10 kr; nr 1689 F. A., Jönköping 5 kr; nr 1690 Nässjö mongolvänner gm G. L., 15 kr, Pensionskassan i K. M. A., till Gerda Ollén 143: 75; nr 1691 E. E., Finspong till missionärernas utresor 10 kr; nr 1692 D. H., Lillhagen 5 kr.

Summa kronor: 10.350: 20.

NOVEMBER MÅNAD.

Nr 1694 S. S., Selånger 5 kr; nr 1695 Ö. Ljungby—Stidsvigs missionssyförening gm B. M. N., Ö. Ljungby 60 kr; nr 1696 C. M., Jönköping 100 kr; nr 1697 G. F., Tullinge 75 kr; nr 1698 gm K. och E. R., Borås efterskörd till Svea Marthinsons underhåll 20 kr; Wesleykyrkans i Borås juniorer gm F. P., 15 kr; Onämnd, Ystad 10 kr; nr 1699 K. N., Etuna 15 kr; nr 1700 A. N., Grums 10 kr; nr 1701 A. P., Uppsala 20 kr; nr 1702 E. W., Sandhamn 10 kr; Från Södertäljekonferensen, kollekt till yttre missionen 70 kr; nr 1703 R. v. W., Ljusne 20 kr; nr 1704 A. L., Orsa 10 kr; nr 1705 M. S., och L. J., Strängnäs 10 kr; nr 1706 Mongolvänner i Nävlinge offer den 1/11 gm M. M., 200 kr; nr

1707 A. J., Stockholm 30 kr; nr 1708 Mongolgruppen i Strömsund gm V. E., 24 kr; nr 1709 M. T., Fjärås 1 kr; nr 1710 A. N., Örebro 10 kr; nr 1711 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1712 E. O., Gökhem 15 kr; nr 1713 I. L., Brottby 5 kr; Medel insamlade gm Anders Marthinson 20/10—3/11 1946 Jonstorp 90:35, Landskrona 85 kr, Ängelholm 95:15, Munka Ljungby församlingshem 45:15, Axtorps skola 36:15, Malmö, Betania 126 kr, Mongolernas vänner Ystad gm S. R., 20 kr; Ystads Lutherska missionsförening, 61 kr, Immanuelskyrkan, Trelleborg 208:72, Mongolgruppen, extra 10 kr, Sundsgården 45:70, Mjöhult 48:53, Mjöhults syförening, sparbössemedel 60 kr, E. A., Mjöhult, sparbössemedel 5:05, Lund, missionskapellet, 133:54, Höganäs 48 kr, Väsby 50 kr, Lerberget 77:45, Lerberget, tillägg 10 kr, Viken 61:13, Viken, reshjälp 2 kr, Hälsingborg 118:80; Djursholmskretsen gm E. O., Stockholm 150 kr; M. M., Stockholm 25 kr; nr 1714 Syföreningen i Röke gm G. T., 50 kr; I. A., Jönköping 10 kr; Insamlat gm Joel Eriksson: Kollekt, Nordingrå 30 kr, S. A., Uppsala 3 kr, kollekt Ullånger 31:10, Skoved 50 kr, Trysunda 42:60, Ulvön 63:37, Örnsköldsvik 63:74, Nordanås 47:49, Onämnd, Skog 50 kr, Skog 41:90, Bollsta bruk 35 kr, Mellersta Norrlands ungdomsskola, Härnösand 15 kr., Luth. Missionshuset, Härnösand 23:72, K. F. U. M., Härnösand, till Joel Erikssons underhåll 150 kr, Hassela 15:85; nr 1715 F. C., Uppsala 10 kr; nr 1716 B. P., Ljung »till fars minne» 10 kr; nr 1717 gm A. B., Åsarp A. M. 10 kr, H. P. 5 kr, M. A. 5 kr; nr 1718 gm B. R., Askersund V. W., en gåva på sjukbädden 100 kr; nr 1719 H. F., Holmsjö 10 kr; nr 1720 V. J. Nårunga, till Joel Erikssons utresa 50 kr; 888, Skara B.ström 100 kr; kollekt, K. F. U. K., Hälsingborg 20 kr; nr 1721 »Onämnd», Lindesberg 100 kr; nr 1722 L. H., Klågerup, till Elsa Bengtssons utresa 20 kr; nr 1723 J. E., Skövde 15 kr; nr 1724 Ocke syförening gm W. M-n., 75 kr; nr 1725 Tostarps syförening gm A. J., Munka Ljungby, 60 kr; nr 1726 H. P., Höganäs 15 kr, Onämnd, Klevshult 10 kr, A. G., Uppsala 15 kr; nr 1727 S. P., Smål. st. 10 kr; nr 1728 M. S., Järnforsen gm R. M., 5 kr; nr 1729 Mongolvänner i Åsarp, Trädet, Blidsberg, Kärråkra, Möne och Vånga 325 kr; nr 1730 Mongolgruppen i Höganäs gm E. R., 70 kr; nr 1731 E. A., Borås 2, till missionärernas julgåvor 10 kr; nr 1732 Kollekt vid besök av P. G. Svensson i K. F. U. K., Klippan gm A. B., 115:30; nr 1733 E. S., Borgholm 10 kr; F. B-n, Stockholm 10 kr; nr 1734 S. S., Öskeviksby 10 kr; nr 1735 K. H., Torhamn 2 kr; C. Th., 15 kr; R. D., Örkelljunga 20 kr; nr 1736 Del av behållning av skördeauktion gm I. W., Ullånger 100 kr; nr 1737 A. J., Malmö 1 kr; nr 1738 Mongolmissionskretsen i Åtvidaberg gm J. H., Åtvidaberg 20 kr; nr 1739 A. M., Fellingsbro, 3 kr; nr 1740 G. L., Lanna bruk 25 kr; nr 1741 A. L., Lanna bruk, ur sparbössan 11 kr; nr 1742 L. F., Stockholm 8 kr; nr 1743 Mongolkretsen i Lund gm I. L., 960 kr; nr 1744, B. J., Höör 15 kr; A-a A-h, Brunnby 5 kr; nr 1745 S. W., Norrviken 500 kr; nr 1746 L. och K. W., Malmö 25 kr; nr 1747 Mongolkretsen i Ronneby gm K. S., 70 kr; nr 1748 Ask—Gryttinge mongolvänner gm I. P., 900 kr; nr 1749 N. P., Göteborg 18 kr; nr 1750 A. Ö., Vallåkra 8 kr; nr 1751 A. H., Varberg 5 kr; nr 1752 K. K., Säivis 1 kr; nr 1753 E. S., Stjärnhov 20 kr; nr 1754 E. E., Kumla 10 kr; nr 1755 Onämnd, Vittsjö 25 kr; Betesdakyrkans syförening gm G. O., 40 kr; Kollekter gm Anders Marthinson: Kvidinge 85:48, Örkelljunga 82:34, Örkelljunga, tillägg M. P., 5 kr, d:o A. A. 5 kr, Strövelstorp 104:38, Ö. Ljungby 60 kr, Resebidrag 7 kr, Östraby 115:60, Hörby 78:70; nr 1756 O. K., St. Ved 25 kr; nr 1757 Syföreningen Enighet,

Tranås gm S. B., 175 kr; nr 1758 Flickskolans missionsförening, Strängnäs gm N. och L. R., Strängnäs 100 kr; nr 1759 H. W., Karlsborg 3 kr; X. Y. Z., Stockholm 10 kr.

Summa Kronor 8.032:04.

DECEMBER MÅNAD.

Nr 1760 Lärarinnornas missionsförening, Göteborg 500 kr; nr 1761 O. A., Malmö 10 kr; nr 1762 L. A. Fjärdhundra 10 kr; nr 1763 Böneringen, Ånge gm E. W-d 92 kr; nr 1764 H. B., Trelleborg 25 kr; nr 1765 R. M., Borås 15 kr; nr 1766 Mongolmissionens vänner, Emefors 26:50; Onämnd Ystad 10 kr; nr 1767 A. och C. L., Ockelbo 50 kr; nr 1768 A. P., Järna 3 kr; Kollekter gm E. Skallsjö Sandhamn 63:37, Stavsnäs 55:70, Skägga 11:35, Gustavsberg 12:25, Gustavsberg, Skolan 10 kr, Boo kapell 20 kr, Boo skolor 15 kr; Björknäs 18:09, E. S. Mogata 2 kr; nr 1769 R. O., Stockholm 25 kr; nr 1770 Fam. J. M-n, Barrebacken 5 kr; nr 1771 H. B., Kristinehamn 5 kr; nr 1772 S. L., Vänersborg 6 kr; nr 1773 A. A., Förslövsholm 3 kr; nr 1774 S. L., Växiö 23 kr; H. E., Svärdsjö 10 kr; gm J. L-l, Stockholm E. A., Vetlanda 10 kr; gm d:o Onämnd Flisby 20 kr; Till »Fars och mors minne» 150 kr; nr 1775 O. och H. O., Jonstorp 15 kr; nr 1776 K. H., Borlänge 10 kr; nr 1777 A. L. Kristinehamn 5 kr; nr 1778 H. S., Stockholm 3 kr; nr 1779 L. F., Traneberg 8 kr; nr 1780 M. C., Hästveda 3 kr; nr 1781 N. A., Stockholm 3 kr; nr 1782 A. W., Bjästa 5 kr; nr 1783 E. S. Örebro 3 kr; nr 1784 E. W., Jönköping 3 kr; nr 1785 R. N. S., Stockholm 50 kr; nr 1786 K. D. S. Karlstad 5 kr; nr 1787 M. M., Stockholm 3 kr; nr 1788 M. P., Råå 8 kr; A. W., Farstorp 10 kr; nr 1789 Syföreningen Enighet, Norra Strömfors 74 kr; nr 1790 Restads missionskrets gm I. J. 50 kr; nr 1791 E. J., Mönsterås 1 kr; nr 1792 A. L., Arvika 10 kr; G. S., Jönköping 5 kr; nr 1793 T. J., Lockne 2 kr; nr 1794 Missionsförsamlingens juniorförening, Floby gm V. A. 100 kr; A. G., Uppsala 14 kr; nr 1795 E. J., Motala 5 kr; nr 1796 Glumslövs syförening gm E. H., 25 kr; nr 1797 B. P., Dalby 5 kr; nr 1798 Missionsförsamlingens Styrsö gm E. C., 30 kr; nr 1799 J. A., Bollnäs 5 kr; nr 1800 J. H., Limhamn 3 kr; nr 1801 A. R., Söderhamn 8 kr; nr 1802 H. C., Hönön 50 kr; nr 1803 A. E., Mörsil 2 kr; nr 1804 D. R., Bofors 10 kr; nr 1805 A. H., Eksjö 8 kr; nr 1806 E. S. Äppelviken 5 kr; nr 1807 G. M., Stockholm 5 kr; nr 1808 C. A., Rögle 23 kr; nr 1809 V. E., Latorpsbruk 5 kr; nr 1810 M. J., Jämshög M. O., nr 1811 M. O. Stockholm 8 kr; nr 1812 O. S., Kvidinge 5 kr; nr 1813 M. S., Vänersborg 3 kr; nr 1814 A. L. Lidköping 10 kr; nr 1815 E. K., Falköping 8 kr; nr 1816 S. L., Spånga 3 kr; nr 1817 T. J., Stockholm 15 kr; nr 1818 G. M., Mjölby 2 kr; nr 1819 E. A., Gate 5 kr; nr 1820 J. J., Karlshamn 3 kr; nr 1821 G. F., Sundsvall 3 kr; nr 1822 G. L., Fagerlid 10 kr; nr 1823 A. A., Hälsingborg 5 kr; nr 1824 H. H., Hässleholm 8 kr; nr 1825 E. H., Glumslöv 5 kr; nr 1826 C. J., Rossön 10 kr; nr 1827 E. W., Västerås 3 kr; nr 1828 D. N., Eskilstuna 1 kr; nr 1829 H. L., Källna 3 kr; nr 1830 E. T., Södertälje 10 kr; nr 1831 H. B., Nyköping 13 kr; nr 1832 A. F., Södertälje 18 kr; nr 1833 S. P., Södertälje 3 kr; nr 1834 E. E., Alingsås 35 kr; nr 1835 I. E., Sunhultsbrunn 1 kr; nr 1836 R. J., Hälsingborg 3 kr; nr 1837 G. B., Umeå 3 kr; nr 1838 S. J., Göteborg 5 kr; nr 1839 A. S., Höganäs 73 kr; nr 1840 C. B. L., Stockholm 3 kr; nr 1841 J. J., Varberg 2 kr; nr 1841 E. B., Varberg 2 kr; nr 1842 F. P., Värnamo 8 kr; nr 1843 E. L., Ändebol 20 kr; nr 1844 C. M., Norberg 3 kr; nr 1845 C. P., Hälsingborg 3 kr; nr 1846 H. B., Hälsingborg 10 kr; nr 1847 R. S., Skarhult 8 kr; nr 1848 M. J., Vollsjö 50 kr; nr 1849 S. F., Borgholm 8 kr; nr 1850 E. O., Svärdsjö 25 kr;

nr 1851 A. F., Lindesberg 1 kr; nr 1852 M. L., Stockholm 23 kr; Kollekter gm Anders Marthinson: Skepparslöv 45 kr; Saron, Tyringe 202 kr; Everöd 11:79; nr 1853 A. F., Kristinehamn 10 kr; nr 1854 E. N., Klippan 10 kr; nr 1855 a, K. B-k L-n, Stockholm 5 kr; nr 1855 b, M. M., Malmö 3 kr; nr 1856 G. E., Geijersdal 3 kr; nr 1857 A. C., Korsnäs 18 kr; nr 1858 B. M., Stockholm 3 kr; nr 1859 L. M., Örebro 10 kr; nr 1860 P. H., Forshaga 5 kr; nr 1861 A. N., Bräcke 8 kr; nr 1862 E. S., Tyringe 3 kr; nr 1863 H. W., Stavsnäs 2 kr; nr 1864 O. J., Börstig 8 kr; nr 1865 I. O., Mörsil 5 kr; nr 1866 G. H., Luleå 8 kr; nr 1867 H. I., Stöckevik 3 kr; nr 1868 J. M., Karlskrona 3 kr; nr 1869 L. A., Sjömarken 2 kr; nr 1870 E. T., Norrtälje 20 kr; nr 1871 E. K., Falköping 5 kr; nr 1872 I. A. Asmundtorp 56 kr; nr 1873 R. S., Landskrona 5 kr; nr 1874 I. B., Gotlands Hässelby 3 kr; nr 1875 E. M., Stockholm 8 kr; nr 1876 S. S., Stockholm 5 kr; nr 1877 M. O., Sunne 5 kr; nr 1878 E. W., Örebro 3 kr; nr 1879 R. S. Hillsand 8 kr; nr 1880 W. M., Kräbbleboda 3 kr; nr 1881 C. O., Källna 3 kr; nr 1882 Chr. B., Umeå 1 kr; nr 1883 J. G. Hälsingborg 5 kr; nr 1884 A. M. Bromölla 200 kr; nr 1885 G. P., Karlskrona 5 kr; nr 1886 E. E., Nora st. 10 kr; nr 1887 L. F., Filipstad 2 kr; nr 1888 H. N., Nälden 3 kr; nr 1889 A. M., Lannabruk 15 kr; nr 1890 M. L., Floby 18 kr; nr 1891 S. O., Stockholm 1 kr; nr 1892 E. N., Stockholm 3 kr; nr 1893 E. H., Göteborg 3 kr; nr 1894 E. N., Lidingö 8 kr; nr 1895 I. I., Vansbro 50 kr; nr 1896 B. H., Nås 3 kr; nr 1897 E. O., Göteborg 3 kr; Fru F. Göteborg gm R. W., Göteborg 10 kr; nr 1898 K. T., Göteborg 15 kr; nr 1899 gm J. B., Hoverberg Skördefestmedel från Rörön i Berg, Jämtland 50 kr; nr 1900 Ortsjö syförening, Maj, gm L. S., 50 kr; nr 1901 A. B., Ystad 10 kr; nr 1902 gm A. B., Malmö A. B. och A. L. 20 kr; Ingrid Ö. 10 kr; nr 1903 H. H., Klippan 3 kr; nr 1904 G. O., Stockholm 25 kr; nr 1905 S. A. T., Vadstena 8 kr; nr 1906 G. M., Töftedal 1 kr; nr 1907 I. W., Vingåker 10 kr; nr 1908 A. A., Nora st. 10 kr; nr 1909 O. A., Linköping 8 kr; nr 1910 A. S., Ockelbo 10 kr; nr 1911 Storsjö syförening gm A. C., 33:35; nr 1912 Sparbössemedel A. C. 11:65; nr 1913 E. L., Stockholm 5 kr; nr 1914 E. B., Stockholm 10 kr; nr 1915 L. S., Stockholm 8 kr; nr 1916 F. A., Knutby 8 kr; nr 1917 S. L., Göteborg 3 kr; nr 1918 C. O. E., Karlshamn 5 kr; nr 1919 E. Y., Skellefteå 3 kr; nr 1920 I. B., Stavsnäs 10 kr; nr 1921 C. J. G. K., Hälsingborg 30 kr; nr 1922 H. J., Jönåker 5 kr; nr 1923 J. L., Varola 8 kr.

Varmt tack till varje givare.

»Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.» Jes. 9:2.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 28:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4,

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1947 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Skriv tydligt namn och adress å rekvisitionen.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar fem nya prenumeranter får dessutom som extra gåva missionssekreterare O. Rundbloms nya bok »Kina tur och retur», denna av pressen varmt lovordade skildring. Denna bok betingar i bokhandeln ett pris av 4: 50 kr. och är en av höstens mest uppmärksammade boknyheter. Det är oss en glädje att kunna erbjuda detta arbete åt våra prenumerantsamlare.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Många av våra läsare ha blivit tidningens vänner, som hängivet främjat dess spridning. Endast så har Ljusglimtar kunnat år från år öka sin upplaga. Vår förhoppning är att våra vänner ej heller vid detta årsskifte skola lämna Ljusglimtar i sticket. Det är av största vikt, att tidningen får insteg i nya hem och så får bära bud till allt flere missionsvänner från detta stora försummade missionsfält, till vilket vi kristna stå i sådan skuld. Genom att utföra denna tjänst öka vi skaran av förebedjare för denna mission, en sak, vars betydelse ej kan överskattas.

Stockholm i december 1946.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

MISSIONSDAGAR

för

Svenska Mongolmissionens missionärer och vänner anordnas den 9—12 januari 1947.

Torsdagen den 9 jan. Å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69.

Kl. 10. *Redaktör Lundahl:* Inledning. *Pastor Frank Mangs:* Den egna själens vård. Samtal.

Kl. 12.30—15. Lunchrast.

Kl. 15—17. *Missionär Folke Persson:* Nya synpunkter i missionsarbetet. Samtal.

Kl. 20. I Betesdakyrkan, Floragatan 8. Offentligt möte: *Pastor Frank Mangs* och *missionär Anders Marthinson.*

Fredagen den 10 jan. Å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69.

Kl. 10. *Missionssekreterare Magnus Havermark:* Morgonbön.
Pastor Johan Hagner: Bibelstudium.
Missionär Paul Georg Svensson: Missionsarbetet under krigstider.

Kl. 12.30—15. Lunchrast.

Kl. 15—17. *Pastor Frank Mangs:* Själavinnare.
Vittnesbörd av missionärerna.

Lördagen den 11 jan. Å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69.

Kl. 10. *Missionär Joel Eriksson:* Morgonbön.
Pastor Arthur Johanson: Bibelstudium.
Fröken Gerda Ollén: Den helige Andes kraft i missionsarbetet.

Kl. 12.30—15. Lunchrast.

Kl. 20. Offentligt samkväm. Korta anföranden av missionärer. Sång av damkören. Kaffe.

Söndagen den 12 jan.

Kl. 11. I Betesdakyrkan, Floragatan 8.
Gudstjänst. *Pastor Arthur Johanson* och *missionär Anders Marthinson.* Sång av damkören.

Kl. 20. Missions- och väckelsemöte. Flera missionärer medverka. Missionsoffer. Musikföreningen medverkar.

Envar för missionen intresserad hälsas hjärtligt välkommen till dessa möten. Anmälan om deltagande kan ske till expeditionen Brunnsgatan 4, Stockholm.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1947
79634

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1947

Mer han har...

Har du fått Guds Ande god?
Mer han har att giva.
Har han vederkvickt ditt mod?
Mer han har att giva.
Andens kraft, hur rik den är!
Mer han har att giva.
Fritt sin kraft han dig beskär,
mer han har att giva.
Mer finns kvar, mer han har;
rik är nådens källa;
och dess bölja, djup och klar,
skall för evigt svälla.

P. P. Bliss.